

MC05 40624/2015

Naše č. j.
OSI.Sm.p.4674/2-28457/2011-Vo-vyr
Sp.zn MC05-S 3526/2011

Vyřizuje / telefon / e-mail
Ing.Jana Voříšková/257000304/
jana.voriskova@praha5.cz

Praha
09.07.2015

Vyrozumění o obsahu odvolání

Úřad městské části Praha 5, odbor stavební a infrastruktury, jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, a vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů, vydal dne 27.05.2015 pod č.j. **OSI.Sm.p.4674/2-28457/2011-Vo/UR** rozhodnutí o umístění stavby v dokumentaci označené jako „**Řadový RD v proluce, Podbělohorská**“, na pozemcích parc.č. na poz.č.parc. 4674/2, 4682/1, 4682/3, 4682/6, 4683/1, 4683/6, 4683/7, 4683/10, 4816/35, 4816/2, k.ú. Smíchov, Praha 5, ul. Podbělohorská, žadatele Ing. Dimitrije Cureva, dat nar. 13.7.1960, bytem Tomanova 12/2299, 169 00 Praha 6 a Ing. Bohuslavy Curevové dat.nar. 08.04.1960, bytem Tomanova 12/2299, 169 00 Praha 6.

Proti uvedenému rozhodnutí podali odvolání:

1. dne 25.06.2015 - Jana Nosková dat nar 12.4.1939, bytem Podbělohorská 2886/53, 150 00 Praha 5 a Ing. Ivana Bulíčková, dat nar. 31.8.1964, bytem Křenova 252/6, 162 00 Praha 6, obě zastoupené JUDr. Ondřejem Tošnerem Ph.D. – advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2,
2. dne 2.7.2015 - Eva Sovinská, nar. 4. 12. 1946 a Josef Sovinský dat. nar. 28. 2. 1932 oba trvale bytem Praha 5, Smíchov, Podbělohorská 2887/55, PSČ 150 00, zastoupeni Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou, se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2385/11, PSČ 130 00,

V souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů vyzýváme účastníky řízení k vyjádření k obsahu odvolání do 10 dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění.

U s n e s e n í

Odbor stavební a infrastruktury, jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst.1 písm.c) zák.č.183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění pozdějších předpisů, a podle vyhlášky č. 55/2000 Sb., hl.m.Prahy, kterou se vydává Statut hl.m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů (stavební úřad), v rámci odvolání proti rozhodnutí č.j. OSI.Sm.p.4674/2-28457/2011-Vo/UR Jany Noskové, bytem Podbělohorská 2886/53, 150 00 Praha 5 a Ing. Ivany Bulíčkové, Křenova 252/6, 162 00 Praha 6, obdržel „**Znalecký posudek č. 1737-010-2012 ve věci posouzení průběhu územního řízení o umístění rodinného domu na pozemcích parc.č. 4674/2, 4682/1, 462/3,**

4682/6, 4683/1, 4683/6, 4683/7 a 4683/10 v katastrálním území Smíchov, Praha 5, (posudek obsahuje celkem 31 stran, z toho 14 stran textu a 17 stran příloh) k datu **18.01.2012** a bude i nadále součástí spisu zn MC05-S 3526/2011.

Stavební úřad v souladu s ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu

stanovuje,

že účastníci řízení se mohou s doplněním spisu seznámit a k jeho obsahu se vyjádřit ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení tohoto oznámení, na Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebním a infrastruktury, nám. 14.října 4, 6.patro, místnost č. 602 v úředních dnech a hodinách, tj. pondělí a středa 8-18 hodin.

Poučení o odvolání

Proti tomuto usnesení o lhůtě k vyjádření je možno se odvolat k Magistrátu hl.m. Prahy, odboru stavebního řádu, Jungmannova 29, Praha 1, podáním u zdejšího stavebního úřadu, ve lhůtě 15 dní ode dne jeho doručení. Podané odvolání nemá odkladný účinek.

Ing. Jiří Tuvora Ph.D.
pověřený vedením odboru stavebního a infrastruktury

Příloha:

- odvolání 1) 11 x A4
2) 8 x A4

Doručení:

I. účastníci řízení (§ 85, odst. 1, SZ) – doporučeně do vlastních rukou

- 1) Ing. Dimitrij Curev, Tomanova 12/2299, 169 00 Praha 6 + příloha
- 2) Ing. Bohuslava Curevová, Tomanova 12/2299, 169 00 Praha 6 + příloha
- 3) Hl.m.Praha, zast. IPR, Vyšehradská 57, 128 00 Praha 2, IDDS c2zmahu + el.příloha

II. účastníci řízení – informace veřejnou vyhláškou: (§ 85, odst. 2 SZ)

- 4) Ú MČ Praha 5 – **úřední deska**,
pro informování účastníků řízení zveřejněním na úřední desce po dobu 15ti dnů

III. dotčené orgány + el.příloha

- 5) MHMP OPP, Mariánské nám.2, Praha 1, IDDS 48ia97h
- 6) MHMP OŽP, Mariánské nám.2, Praha 1, IDDS 48ia97h
- 7) MHMP SVM, Mariánské nám.2, Praha 1, IDDS 48ia97h
- 8) Ú MČ Praha 5 ODP, zde IDDS yctbyzq
- 9) Ú MČ Praha 5 OŽP, zde IDDS yctbyzq
- 10) HS hl.m.Prahy, Štefánikova 17, Praha 5, IDDS zpqa2i
- 11) HZS hl.m.Prahy, Sokolská 62, 121 24 Praha 2, IDDS jm9aa6j
- 12) SEI,ú.z.inspektorát Praha, Legerova 49, Praha 2, IDDS hq2aev4
- 13) MHMP OKŘ, Mariánské nám.2, 110 01, Praha 1, IDDS 48ia97h

Za správnost vyhotovení: Voříšková
Stejnopis: spisy
Spisový znak: 328.3, A5

JUDr. Ondřej Tošner, Ph.D., advokát

se sídlem Praha 2 - Vinohrady, Slavíkova 1568/23, PSČ 120 00

ev. č. ČAK 10728, IČO 71333037, tel. + 420 222 210 944, ondrej.tosner@advokacie-praha.cz, ID DS: 2q8f#b6

Magistrátu hl. m. Prahy
dle poučení v napadeném rozhodnutí odbor stavební
má být odbor stavebního řádu
Jungmannova 29, 111 21 Praha 1

prostřednictvím

Úřadu městské části Praha 5
Odbor stavební a infrastruktury
nám. 14. října 1381/4
150 22 Praha 5

K č. j.: OSI.Sm.p.4674/2-28457/2011-Vo/UR

Věc: Odvolání proti umístění nazvané stavby Řadový RD v proluce, Podbělohorská

Dne 27. 5. 2015 bylo Úřadem městské části Praha 5, odbor stavební a infrastruktury, vydáno pod č. j. OSI.Sm.p.4674/2-28457/2011-Vo/UR rozhodnutí, kterým se umísťuje stavba nazvaná Řadový RD v proluce, Podbělohorská, na pozemcích p. č. 4674/2, 4682/1, 4682/3, 4682/6, 4683/1, 4683/6, 4683/7, 4683/10, 4816/35, 4816/2 k. ú. Smíchov, Praha 5, stanovují se jím podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby a rozhoduje se jím o námitkách účastníků řízení. Proti tomuto rozhodnutí podávám v celém jeho rozsahu toto

o d v o l á n í ,

a to z těchto důvodů:

1. Rozhodnutí o umístění stavby je zmatečné, neboť není zřejmé, jaké pozemky jsou předmětem územního řízení.

V oznámení o pokračování řízení (ze dne 5. 12. 2014) jsou vyjmenovány pozemky p. č. 4674/2, 4682/1, 4682/3, 4682/6, 4683/1, 4683/6, 4683/7, 4683/10 k. ú. Smíchov.

Žadatel dle žádosti požádal o umístění stavby na pozemcích p. č. 4674/2, 4682/1, 4682/3, 4682/6, 4683/1, 4683/6, 4683/7, 4683/10 k. ú. Smíchov.

Rozhodnutím o umístění stavby se však stavba umísťuje na pozemcích p. č. 4674/2, 4682/1, 4682/3, 4682/6, 4683/1, 4683/6, 4683/7, 4683/10, 4816/35, 4816/2 k. ú. Smíchov, tj. navíc i na pozemcích p. č. 4816/35 a 4816/2 k. ú. Smíchov.

Předmět řízení je přitom vymezen žádostí o umístění stavby – jen na pozemcích v ní uvedeném může být stavba umístěna.

Oproti žádosti je však zde okruh pozemků, na nichž má být stavba umístěna, v územním rozhodnutí nepřipustně měněn (rozšířen).

Není tedy jasné, co je předmětem řízení, a územní rozhodnutí je zmatečné.

Připomínám, že žádost je možno dle správního řádu pouze zúžit či vzít zpět, nikoli však rozšířit (§ 45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.).

Rozhodnutí je tedy vydáno na umístění stavby na pozemcích, na kterých o to nebylo požádáno a projednáno, a je tedy zatíženo zásadní procesní vadou a je zmatečné.

2. Stavba, jež je předmětem územního řízení, není rodinným domem.

Předmětná stavba nesplňuje požadavky na rodinný dům. Dle čl. 3 odst. 1 písm. m) vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 může mít rodinný dům nejvýše jedno podzemní a dvě nadzemní podlaží a podkroví.

V daném případě se jedná o stavbu o třech nadzemních podlažích, tj. o stavbu, která nesplňuje požadavky pro rodinné domy. Připomínám, že poslední podlaží je zastřešeno plochou střechou, tj. jedná o standardní nadzemní (tj. zde třetí) podlaží, nikoli o podkroví.

Z dokumentace vyplývá, že poslední (nejvyšší) podlaží je z hlediska svého objemu a architektonického ztvárnění plnohodnotným podlažím, nikoli podkrovím.

Je tedy nerozhodné, jak velký či malý je sklon střechy dané stavby.

Rozhodnutí tedy v rozporu s právními předpisy umísťuje rodinný dům, ačkoli se jedná o dům bytový.

3. Stavba není umísťována do proluky; o proluku se zde nejedná.

Dle čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 je prolukou nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě včetně nezastavěného nároží, který je určen k zastavění.

Prolukou je tak prostor, u něhož je nepochybné, že je určen k dostavbě, a to např. z důvodu toho, že se jedná o prázdné místo po zbořené stavbě nebo o místo dosud nezastavěné, ale z hlediska stavebně technického uspořádání sousední zástavby určené k jejímu doplnění.

V daném případě však tomu tak není.

Skutečnost, že se v daném místě nejedná o proluku, je zřejmá jednak z historického vývoje zástavby daného území.

Daná strana ulice Podbělohorská byla zastavěna v jednotném, uceleném a ukončeném urbanistickém konceptu skupinami řadových domů se stejným či obdobným architektonicko – stavebním provedením. Je nepochybné, že tato jednotná koncepce počítala s uvedenými skupinami rodinných domů, jež jsou záměrně členěny mezerami, pro odlehčení hmoty zástavby a pro její členění plochami zeleně.

Je nepochybné, že prostor mezi stavbami rodinných domů nebyl a není určen k zástavbě, ale jedná se o záměrně ponechané plochy rozčleňující řadovou zástavbu, která zde není souvislá.

Uvedené je potvrzeno i stavebním uspořádáním daných domů, kdy domy č. p. 2886 a 2887 jsou nepochybně řešeny jako koncové domy řadové zástavby, nikoli domy, na něž by bylo možno navazovat.

To vyplývá i ze skutečnosti, že oba domy mají v části přivrácené do míst, kde je navrhována nová stavba, okna obytné místnosti.

Že stavební úřad nepřístupuje k dané věci tak, jak mu přikazuje zákon, tj. zejména že v rozporu s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu nepostupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a že nechrání veřejný zájem, je dobře ilustrováno na skutečnosti, že z definice proluky dle čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 cituje úřad jen její část!

Jestliže správní orgán posuzuje případ jen dle části daného ustanovení právního předpisu a zbývající zcela pomíjí, potom nepochybně postupuje v rozporu s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu.

Jak již je uvedeno výše, dle čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 je prolukou nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě včetně nezastavěného nároží, který je určen k zastavění.

Nikoli každý nezastavěný prostor v souvislé řadové zástavbě je totiž určen k zastavění – tak je tomu právě v tomto případě, kdy se jedná o prostor oddělující dvě skupiny zástavby řadových domů, který není určen k zastavění (jak je již uvedeno a odůvodněno výše).

Není přitom rozhodné situování stavby na stavebním pozemku, ale urbanisticko – architektonické řešení stávající zástavby, které nepochybně je dáno tak, že se nejedná o prostor určený k zastavění (ke spojení řadové zástavby).

Uvedené, tj. že se nejedná o proluku, je potvrzeno i znaleckým posudkem č. 1737-010-2012 zpracovaným Ing. Josefem Pavlátem, soudním znalcem dne 29. 1. 2012, viz str. 8 ad 4) tohoto posudku – tvrzení a závěry tam uvedené činím součástí tohoto odvolání.

Stejně tak není rozhodné, zda stávající stavby odpovídají požadavkům (v současné době platných) právních předpisů či nikoli – předmětem řízení je posuzování souladu s právními předpisy u stavby umístované, nikoli u staveb stávajících!

Stavební úřad je při vydávání rozhodnutí povinen vycházet ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, tj. je povinen respektovat stávající stav, daný povolenými a zkolaudovanými koncovými domy řadové zástavby (mezi kterými je stavba navrhována).

Návrh světlíků není žádným „kompromisním řešením situace“, ale hrubým porušením mých vlastnických práv k mému sousednímu domu č. p. 2886 k. ú. Smíchov.

Je nepochybné, že stavební úřad „hledá“ důvody, proč stavbu umístit, což vzbuzuje důvodné pochybnosti o jeho nepodjatosti.

Kromě výše uvedeného to vyplývá i ze skutečností, kterými se snaží dovodit nějakou dobrou víru stavebníka.

Jestliže předchozí návrh na umístění stavby byl zamítnut (tj. nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění dané stavby), potom z něj nemohl stavebník nabýt jakékoli právo (natož v dobré víře). To platí i podkladech pro toto rozhodnutí, např. o vyjádření URM, které stavební úřad cituje, ačkoli mu musí být známo, že URM soulad stavby s požadavky vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 závazně neposuzuje (to náleží stavebnímu úřadu).

Naopak dobrá víra je u mne založena správními akty, kterými bylo umožněno užívání okna v mém domě.

Stejně tak nelze cokoli usuzovat z toho, že se jedná o pozemky nacházející se v ploše dle územního plánu zastavitelné, neboť nikoli všechna místa (celá rozloha) dané funkční (byť zastavitelné) plochy nelze – zcela logicky – zastavět.

I v zastavitelných plochách jsou místa, která se nebudou zastavovat, ať již se jedná o plochy zahrad či o plochy v bezprostředním sousedství stávajících staveb (jako je tomu zde).

Stavebník jako vlastník pozemků stavby nemá žádné právo na to, aby mu byla umístěna stavba tak, jak ji navrhl.

Stavebník musí respektovat stávající stav v místě a jestliže navrhl stavbu, která požadavkům právních předpisů neodpovídá, nemůže očekávat, že bude umístěna.

Stavební úřad nemá a dle zákona není ani oprávněn v tomto případě hledat žádné „kompromisy“, stavební úřad je povinen hájit veřejný zájem, nikoli zájmy stavebníka.

Navíc nelze postupovat tak, že bude navržena stavba zcela nerealizovatelná, a její úprava bude vydávána za nějaký kompromis. Stavební úřad je povinen porovnat stavbu se stávajícím stavem, nikoli stavbou navrhovanou se stavbou nějakou jinou, nerealizovanou a v daném místě nepřipustnou!

Jinými slovy to, že stavebník hodlal v daném místě realizovat nějakou jinou stavbu, je v tomto správním řízení zcela nerozhodné.

Názor stavebního úřadu, že danou situaci lze řešit tím, že před okno mé stavby bude vystavěna jiná budova se světlíkem, je zcela absurdní.

V případě pravdivosti tohoto názoru by bylo možno libovolnou stavbu „nalepit“ na stěnu s okny stavby cizí a vše „řešit“ jen světlíky.

Tento přístup je nepochybně nesprávný, neboť okno je určeno nejen k přístupu světla a slunce do místnosti, ale i k tomu, aby z něj bylo vidět ven, nikoli do cizí zdi!

Hrubě nepravdivé je tedy tvrzení stavebního úřadu, na němž ovšem postavil své rozhodnutí ve vztahu k této otázce, a sice, že bude zachována funkce oken v bočních stěnách domů č. p. 2886 a 2887, neboť tak tomu právě nebude!

Jestliže stavební úřad odkazuje na § 2 odst. 3 správního řádu, potom jeho rozhodnutí je jeho úplným popřením, neboť stavební úřad nešetřil má práva nabytá v dobré víře (stavebník naopak žádná práva dosud nenabyl) ani mé oprávněné zájmy vyplývající ze stávajícího stavu v místě – ten je správní orgán povinen respektovat, což však nečiní.

Stavební úřad i stavebník jsou povinni respektovat stávající zástavbu daného místa a jestliže ta neumožňuje realizovat stavbu tak, jak je navržena, nelze ji umístit. Stavebník žádné právo na to, aby stavbu realizoval tak, jak chce, nemá.

Mj. je napadené rozhodnutí vydáno i ve zcela zásadním rozporu s § 76 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., podle něhož je každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb.

Lze tedy shrnout, že se v daném místě nejedná o proluku, a jestliže je dům č. p. 2886 orientován k pozemkům stavby fasádou s oknem obytné místnosti, nelze na tento dům navazovat jako na dům řadový a nelze stěnu navrhované stavby umístit zcela ke zdi a oknu tohoto stávajícího domu.

Jestliže stavební úřad opřel své rozhodnutí o to, že se jedná o proluku dle čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, avšak tento závěr je nesprávný, neboť se o proluku dle tohoto ustanovení vyhlášky nejedná, je tímto nesprávné i nezákonné i jím vydané rozhodnutí o umístění dané stavby.

Rozhodnutí je tedy vydáno v zásadním rozporu s čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, § 76 odst. 2 a § 90 písm. b) a c) zákona č. 183/2006 Sb. a § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb.

4. Stavba se zcela vymyká charakteru stávající zástavby, nerespektuje urbanisticko – architektonické hodnoty území a nepřipustně navyšuje objem a narušuje vzhled celku.

Podle ustanovení § 90 stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů je stavební úřad povinen posoudit zejména, zda je navrhovaná stavba v souladu s charakterem území, s architekturou okolní zástavby a vyhovuje-li požadavkům na ochranu architektonických hodnot, nalézajících se v bezprostředním okolí a území.

Dle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.

Podle čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, musí umístění staveb a míra zastavění pozemku odpovídat urbanistickému a architektonickému prostředí a zachování pohody bydlení a dále u staveb umísťovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení reagovat na charakter a strukturu této zástavby.

Podle čl. 4 odst. 8 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 při přestavbě a dostavbě řadové zástavby nesmí být narušen architektonický vzhled celku a výrazně změněny objemové parametry stávající zástavby.

Tato ustanovení právních předpisů nejsou v řízení splněna.

Jak již je uvedeno výše, daná strana ulice Podbělohorská byla zastavěna v jednotném urbanistickém konceptu skupinami řadových domů se stejným či obdobným architektonicko – stavebním provedením, jež jsou záměrně členěny mezerami, pro odlehčení hmoty zástavby a pro její členění plochami zeleně.

Je nepochybné, že prostor mezi stavbami rodinných domů nebyl a není určen k zástavbě.

Zástavbou daného místa by byl zcela popřen urbanistický koncept daného místa, který počítal s rozvolněním zástavby a nikoli s jejím spojováním; daný prostor byl záměrně ponechán pro zeleň rozčleňující řadovou zástavbu na menší části.

Navrhovaná stavba zejména svým uspořádáním a hmotou nerespektuje stávající zástavbu, kterou navíc převyšuje. Umístěním navrhované novostavby by došlo k negativnímu a nepřipustnému narušení charakteru a hodnot daného území.

Stavba je „nacpána“ **do prostoru, který není určen k zastavění**. Umístěním navrhované stavby by došlo k narušení stávající struktury a k jejímu nežádoucímu zahuštění a její realizace by v daném urbanistickém celku působila rušivě a nepatřičně.

Navrhované urbanistické a architektonické řešení způsobuje rozpor s výše uvedenými požadavky vyhlášky.

Stavební úřad se přitom výše uvedeným nikterak řádně nezabýval.

Předmětem dané námitky není architektonický výraz navrhované stavby, ale celková nevhodnost a s ohledem na požadavky právních předpisů citované výše i nemožnost zástavby daného prostoru, navíc v navrhovaném rozsahu (objemu).

Jak je uvedeno a odůvodněno v tomto odvolání, stavba rozhodně nerespektuje požadavky právních předpisů chránících veřejné zájmy, naopak je s nimi v rozporu.

Stavba „citlivě“ neřeší nárožní prostor, stavba nárožní prostor zcela vyplňuje, a to ačkoli není určen s ohledem na urbanisticko – architektonické řešení sousedních koncových staveb řadové zástavby k zastavění (jak je uvedeno a odůvodněno výše).

Uvedené, tj. že stavba nepřipustně zasahuje do dané a ucelené koncepce stávající zástavby, je potvrzeno i znaleckým posudkem č. 1737-010-2012 zpracovaným Ing. Josefem Pavlátem, soudním znalcem dne 29. 1. 2012, viz str. 9 tohoto posudku – tvrzení a závěry tam uvedené činím součástí tohoto odvolání.

K tomuto dále též odkazuji i na vše, co již bylo uvedeno výše ve vztahu k předchozí námitce týkající se toho, že se v daném případě nejedná o proluku.

K odkazu stavebního úřadu na stanovisko orgánu památkové péče a orgánu ochrany přírody uvádím, že tento je zde zcela mimoběžný, neboť tyto orgány soulad stavby s požadavky vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a vyhlášky č. 501/2006 Sb. nepřezkoumávají.

Uvedené orgány posuzují objekt z hlediska zájmů památkové péče a ochrany přírody a krajiny, nikoli z hledisek výše uvedených ustanovení předpisů provádějících stavební zákon; přezkum souladu s nimi náleží výlučně stavebnímu úřadu – viz § 90 písm. b) a c) stavebního zákona.

Není pravdivé tvrzení stavebního úřadu, že „vyhláška č. 501/2006 Sb. není vyhláškou platnou pro hl. m. Prahu“.

Uvedená vyhláška je obecně závazným právním předpisem platným na celém území České republiky a není jediného důvodu, proč by neměla být aplikována na území hl. m. Prahy (jako obecně závazná vyhláška publikovaná ve Sbírce zákonů má navíc přednost před právními předpisy vydávanými územně samosprávnými celky, např. hl. m. Prahou).

Stavební úřad tedy v zásadě sám uznává, že neprovedl přezkum návrhu na umístění stavby tak, jak mu přikazuje zákon, tj. že v rozporu s § 90 písm. c) stavebního zákona neprovedl přezkum souladu návrhu s požadavky jeho prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, tj. s vyhláškou č. 501/2006 Sb.; závěr stavebního úřadu o přípustnosti umístění stavby tedy nemůže obstát a i toto samo o sobě je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a nové projednání věci.

Stavba je tak navržena v zásadním rozporu s čl. 4 odst. 1 a 8 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nelze ji tak umístit; rozhodnutí o jejím umístění je kromě uvedených předpisů vydáno též v rozporu s § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb.

5. Stavba též nepřipustně narušuje pohodu bydlení a kvalitu prostředí v sousedních domech.

Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona je nutno při navrhování umístění stavby dbát požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků.

Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je v souladu s cíli a úkoly územního plánování jen takové umístění stavby, které nezhorší kvalitu prostředí a hodnotu území.

Podle čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, musí umístění staveb a míra zastavění pozemku odpovídat požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Dle čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 musí být stavba navržena tak, aby neohrožovala život, zdraví, zdravé životní podmínky jejich uživatelů a uživatelů okolních staveb.

Dle čl. 8 odst. 1 uvedené vyhlášky musí vzájemné odstupy staveb splňovat mj. požadavky na zachování pohody bydlení. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí vzájemné odstupy staveb splňovat mj. požadavky na zachování kvality prostředí.

Umístěvanou stavbou by došlo k výraznému zásahu do daného území a ke změně dosavadního komfortu bydlení v mém domě.

Žadatel o vydání územního rozhodnutí opomenul ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona, neboť stavba nerespektuje zájmy vlastníka sousedních pozemků a staveb.

Stavba by měla být vzdálena od okolních staveb tak, aby prostory mezi stavbami nebyly „stísněné“. Navrhovaná stavba by způsobila vzhledem k její malé vzdálenosti od mého domu „utopení“ mých nemovitostí, resp. okna, které bude zcela zakrývat.

Nelze umístit stavbu přímo „na okno“ sousedního domu, neboť tím je v zásadě zcela potlačena funkce tohoto okna.

Jinými slovy, je zřejmé, že je-li před okno místnosti v mém domě č. p. 2886 postavena zed', potom nepochybně dojde k nepřipustnému narušení pohody bydlení a kvality prostředí.

Důvodně tedy namítám, že – nulová - vzdálenost mezi mým domem a navrhovanou stavbou způsobí zhoršení životních podmínek a narušení pohody bydlení v mých nemovitostech a její umístění tak nemůže být přípustné.

Připomínám, že na uvedeném nic nemění realizace navrhovaného „světlíku“, neboť ten nic nemění na tom, že okno bude zcela obestavěno sousední stavbou.

Stejně tak je nerozhodné, zda jsou dodrženy limity osvětlení či oslunění dané místnosti, neboť zachování pohody bydlení není vázáno pouze na splnění zákonných limitů.

Připomínám, že narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy (to by tento požadavek byl nadbytečný), a je nutno toto zkoumat vždy vzhledem ke konkrétním podmínkám v místě. Pohoda bydlení je definovaná jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 2 As 44/2005-116, v němž je uvedeno, že pohodou bydlení je možno „rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.“.

Připomínám, že prakticky většina z těchto složek je v dané věci umístěvanou stavbou – negativně - dotčena, kdy umístěním předmětné stavby dojde zejména ke zhoršení světelných podmínek, úbytku zeleně či navýšení negativních vlivů užívání stavby - např. obtěžování hlukem, prašností a znečišťujícími látkami z provozu automobilů na parkovacím stání umístěným přímo pod oknem mého domu!

Stavba by tedy nepřipustně zasáhla do mých vlastnických práv k pozemku p. č. 4683/2, 4683/4 a 4683/11 a domu č. p. 2886 k. ú. Smíchov, neboť stavbou by došlo – zejména vzhledem k realizaci stavby těsně u okna mého domu – **k zásadnímu narušení pohody bydlení a kvality prostředí v mém domě** a při užívání s ním souvisejících pozemků, jak je uvedeno a odůvodněno výše.

Ani touto námitkou se přitom stavební úřad řádně nezabýval, čímž je jeho rozhodnutí též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů vzhledem k absenci řádného odůvodnění rozhodnutí.

Správní orgán nikterak neuvádí, na základě jakých konkrétních skutečností a důkazů dospěl k závěru, že výše uvedený namítaný – podrobně specifikovaný – rozpor stavby

s uvedenými požadavky vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a vyhlášky č. 501/2006 Sb. není důvodný (když z námitky vyplývá, že důvodná je).

Stavební úřad k tomuto zcela zmatečně řeší střet nějakých zájmů, ačkoli jeho povinností je dle § 90 stavebního zákona přezkoumat, zda stavba splňuje požadavky právních předpisů, tj. mj. i požadavky citované výše. To však stavební úřad neučinil.

Stavební úřad není oprávněn rozhodovat, které požadavky právních předpisů bude stavba splňovat a které nikoli (neboť – dle jeho názoru – by to bylo v rozporu se zásadou „proporcionality“).

V daném případě zde nejsou nějaké dva zájmy, které by bylo možno poměřovat.

V daném případě je zde veřejný zájem vyjádřený ve výše uvedených právních předpisech, tj. mj. veřejný zájem na zachování kvality prostředí a pohody bydlení (který je zde shodný s mými zájmy soukromými).

Naopak žádný veřejný zájem na tom, aby si stavebník postavil stavbu, jakou chce, zde neexistuje.

K tomuto mj. odkazují i na vše, co již bylo uvedeno výše ve vztahu k námitce týkající se toho, že se v daném případě nejedná o proluku.

Nelze akceptovat tvrzení stavebního úřadu, že „v hl. m. Praze neplatí k datu zahájení tohoto řízení vyhláška č. 501/2006 Sb.“.

Jednak není rozhodné, jaký je stav v době zahájení řízení, ale rozhodný je stav v době vydání rozhodnutí.

Navíc uvedená vyhláška je obecně závazným právním předpisem platným na celém území České republiky a není jediného důvodu, proč by neměla být aplikována na území hl. m. Prahy (jako obecně závazná vyhláška publikovaná ve Sbírce zákonů má navíc předpis před právními předpisy vydávanými územně samosprávnými celky, např. hl. m. Prahou).

Stavební úřad tedy v zásadě sám uznává, že neprovedl přezkum návrhu na umístění stavby tak, jak mu přikazuje zákon, tj. že v rozporu s § 90 písm. c) stavebního zákona neprovedl přezkum souladu návrhu s požadavky jeho prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, tj. s vyhláškou č. 501/2006 Sb.; závěr stavebního úřadu o přípustnosti umístění stavby tedy nemůže obstát a i toto samo o sobě je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a nové projednání věci.

K odkazu stavebního úřadu na územní plán uvádím, že tento je zde zcela mimoběžný, neboť podstatou této námitky není soulad či nesoulad stavby s územním plánem, ale skutečnost, že stavba narušuje pohodu bydlení a kvalitu prostředí v sousedních domech, jak je uvedeno a odůvodněno výše. Případný soulad stavby s územním plánem územního plánu nikterak nevyvrací námitku nesouladu navrhované stavby s výše uvedenými požadavky právních předpisů provádějících stavební zákon.

K odkazu stavebního úřadu na stanoviska dotčených orgánů uvádím, že i tento je zde mimoběžný, neboť tyto orgány soulad stavby s požadavky vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a vyhlášky č. 501/2006 Sb. nepřezkoumávají. Uvedené orgány posuzují objekt z hlediska zájmů chráněných „jejich“ složkovými zákony, nikoli z hledisek výše uvedených ustanovení předpisů provádějících stavební zákon; přezkum souladu s nimi náleží výlučně stavebnímu úřadu – viz § 90 písm. c) stavebního zákona, což však nebylo řádně úřadem učiněno.

Navíc i splnění limitů stanovených zvláštními právními předpisy nemusí znamenat, že stavba nebude rozporná s právními předpisy citovanými výše.

Postup stavebního úřadu má za následek nejen porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v rozhodnutí absentuje řádné odůvodnění zamítnutí dané námitky, ale i rozpor s § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., neboť správní orgán pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, jakož ani nezjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Stavba je tak navržena v rozporu zejména s čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 ad. vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nelze ji umístit; rozhodnutí o jejím umístění je kromě uvedených předpisů vydáno též v rozporu s § 76 odst. 2 a § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb. a v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž uvedené je samo o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí a nové projednání věci.

6. Nejsou splněny odstupové vzdálenosti umísťované stavby od okolních staveb.

V současné době se jedná o místo, tvořící volný prostor mezi rodinnými (koncovými) domy.

Dle čl. 8 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 je nutno, aby volný prostor mezi rodinnými domy nebyl menší než 7 m; tuto vzdálenost lze snížit na 4 m, avšak pouze v případě, že v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností.

Vzhledem k tomu, že se nejedná o stavbu umísťovanou do proluky (viz výše), je nutno dodržet minimální vzdálenost mezi rodinnými domy 7 m, což však navrhovaná stavba nesplňuje, neboť sama o sobě žádný odstup od sousedních rodinných domů nemá a zcela vyplňuje stávající prostor mezi rodinnými domy.

Připomínám, že zde ani nelze snížit uvedenou předepsanou vzdálenost, neboť ve stěnách stávajících rodinných domů jsou okna obytných místností.

Tvrzení stavebního úřadu jsou i zde zcela mimoběžná s podstatou uvedené námitky.

Stavební úřad namísto toho, aby se zabýval souladem umísťované stavby s požadavky právních předpisů, jak mu prikazuje zákon, zcela zmatečně řeší to, zda stávající stavby splňují tyto požadavky či nikoli.

Stávající stavby jsou existující a stavební úřad je musí respektovat.

Stavební úřad posuzuje, zda stávající stavby zasahují do práv vlastníka proluky, avšak jeho úkolem není hájit práva vlastníka proluky! I zde je bohužel zřejmé, že stavební úřad na svůj úkol k ochraně veřejného zájmu rezignoval a dívá se na věc „optikou“ stavebníka.

Navíc jestliže si stavebník pořídil dané pozemky v místě, které nelze s ohledem na sousední koncové domy řadové zástavby zastavět, potom je povinen tuto skutečnost respektovat.

Stavba nemůže být na daném místě přípustná, tedy ani není důvodu ji přizpůsobovat charakteru zástavby. Charakteru zástavby odpovídá, že dané místo je nezastavitelné!

Tvrzení stavebního úřadu, že „stávající domy mezi sebou volný prostor nevytvářejí“, je již zcela mimo realitu.

Vzhledem k uvedenému nejsou splněny požadavky čl. 8 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 na odstupy staveb a stavbu tedy nelze umístit; rozhodnutí o jejím umístění je kromě uvedených předpisů vydáno též v rozporu s § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb. a § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb.

7. Stavba by zcela znemožnila řádnou údržbu staveb.

Podle čl. 8 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 musí vzájemné odstupy staveb splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, ochrany povrchových a podzemních vod, požadavky na denní osvětlení a oslunění, na zachování pohody bydlení atd.; odstupy též musí umožňovat **údržbu staveb**.

Řešení dané stavby ve vztahu k sousedním rodinným domům je též v rozporu s požadavkem na to, aby byla umožněna údržba staveb.

Ve vztahu k domu č. p. 2886 je navržen odstup části stěny navrhované stavby o cca 1 m. Zde by však vznikl v zásadě neudržovatelný prostor (šachta), do něhož by nebyl řádný přístup a nebylo by možno udržovat ani jednu ze sousedních stěn, a to jak údržbou běžnou (čištění), tak v případě nutnosti oprav (např. umístění lešení). V této části by nebylo možno stavby vůbec udržovat.

Touto námitkou se stavební úřad vůbec nezabýval.

Stavební úřad zde odkázal na odůvodnění zamítnutí jiných námitek, avšak tam odůvodnění zamítnutí námítky, že daným uspořádáním stavby by byla znemožněna údržba staveb, není.

Stavební úřad se uvedeným nikterak nezabýval a neuvedl, na základě jakých skutečností a důkazů a na ně navazujících úvah došel k závěru, že tato námitka není důvodná (zvláště když z výše uvedeného vyplývá, že důvodná je).

I zde je tedy jeho rozhodnutí též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů vzhledem k absenci řádného odůvodnění rozhodnutí, což je samo o sobě důvodem pro jeho zrušení a nové projednání věci.

Uvedené má potom za následek nejen porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v rozhodnutí absentuje řádné odůvodnění rozhodnutí, ale i rozpor s § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., neboť správní orgán pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (jakož ani nezjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu).

Kdyby se úřad touto námitkou zabýval tak, jak mu přikazuje zákon, nemohl by stavbu umístit.

Pro podrobné odůvodnění nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odkazují na judikaturu, kdy za všechnu uvádím, že - jak je potvrzeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008 - „procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly“; jestliže je toto právo porušeno – jako je tomu v tomto případě – je vydané rozhodnutí nezákonné.

Vzhledem k uvedenému nejsou splněny požadavky čl. 8 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 na odstupy staveb a stavbu tedy nelze umístit; územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s touto vyhláškou, jakož i v rozporu s § 76 odst. 2 a § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb. a § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž uvedené je samo o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí a nové projednání věci.

8. V řízení nejsou předloženy podklady umožňující řádně posoudit přípustnost umístění stavby v území.

V rozporu s příslušnou vyhláškou č. 503/2006 Sb. provádějící stavební zákon nejsou předloženy řádné podklady, z nichž by byl zřejmý vzhled dané stavby a její začlenění (nebo zde spíše nezačlenění) do území.

Zejména nejsou předloženy:

- pohledy na stavbu se zakreslením všech jejích nadzemních částí – zcela absentují pohledy se zakreslením podzemního podlaží, které má směrem do zahrady podstatně vystupovat nad terén (má mít i okna),
- pohledy dokumentující vztah celé takto zobrazené stavby (tj. včetně nadzemní části podzemního podlaží) ke stávající zástavbě (k objemu a vzhledu celku).

Jestliže z dokumentace nejsou vůbec patrné některé části stavby, a to přitom ty části, které mohou vliv na působení stavby v daném místě a dopad do práv vlastníků sousedních nemovitostí, jakož ani celkový vztah dané stavby a staveb sousedních, potom tvrzení stavebního úřadu, že dokumentace „je dostatečným podkladem pro posouzení stavby“, nemůže obstát.

Nejsou tedy předloženy podklady dle písm. c), f) a g) bodu D. přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb.; rozhodnutí je též vydáno v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť vzhledem k absenci nezbytných podkladů není a nemohlo být vydáno na základě zjištěného stavu věci.

Ze všech výše uvedených důvodů podávám toto odvolání a žádám, aby rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odbor stavební a infrastruktury, ze dne 27. 5. 2015, č. j. OSI.Sm.p.4674/2-28457/2011-Vo/UR, bylo nadřízeným orgánem v celém jeho rozsahu zrušeno.

V Praze dne 16. 6. 2015

Za ing. Ivanu Bulíčkovou, nar. 31. 8. 1964, Křenova 252/6, 162 00 Praha 6
a Janu Noskovou, nar. 12. 4. 1939, Pobělohorská 2886/53, 150 00 Praha 5
spoluvlastnice pozemku p. č. 4683/2, 4683/4 a 4683/11 a domu č. p. 2886 k. ú. Smíchov

JUDr. Ondřej Tošner, Ph.D.,
advokát

JUDr. Ondřej Tošner
advokát

Slavíkova 1568/23, Praha 2
IČ: 71333037, ev.č. ČAK 10728

Příloha:

- plná moc
- znalecký posudek č. 1737-010-2012 Ing. Josefa Pavláta, soudního znalce

I.

Dne 17. 6. 2015 bylo vyvěšením na úřední desce doručeno rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Řadový RD v proluce, Podbělohorská“ vydané dne 27. 5. 2015 Úřadem městské části Praha 5, Odbor stavební a infrastruktury ze dne 27. 5. 2015, čj. OSI.Smp.4674/2-28457/2011-Vo/UR (dále jen „územní rozhodnutí“).

Toto územní rozhodnutí odvolatelé napadají v celém rozsahu odvoláním, když namítají nezákonnost a věcnou i právní nesprávnost a nepřezkoumatelnost vydaného územního rozhodnutí, které je v rozporu se stavebním zákonem a jeho prováděcími vyhláškami i se správním řádem, a to z důvodů uvedených níže.

Odvolatelé jsou spoluvlastníky domu č. p. 2887 na pozemku p. č. 4681/4 v k. ú. Smíchov, tedy domu sousedícího se zamýšlenou stavbou, z tohoto titulu jsou účastníky řízení v dané věci.

S ohledem na rozsáhlost spisu týkajícího se této věci a okamžiku převzetí právního zastoupení si odvolatelé vyhražují možnost doplnění tohoto odvolání o další argumentaci.

II.

Vydané územní rozhodnutí o umístění stavby „Řadový RD v proluce, Podbělohorská“ (dále také „**stavební záměr**“) je protizákonné, neboť je v rozporu s čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „**OTPP**“) a s § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „**stavební zákon**“).

§ 4 odst. 1 OTPP uvádí, že „*Při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách.*“

§ 92 odst. 2 stavebního zákona uvádí, že „*Není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.*“

Dle § 90 stavební úřad posuzuje mimo jiné soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.

Umístění stavebního záměru neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a není v souladu s urbanistickým a architektonickým charakterem prostředí a narušuje jeho urbanistickou hodnotu.

Urbanistická koncepce je v dotčené části ulice Podbělohorská na její jižní straně založena na systému kratších 2-3 podlažních hmot tvořených převážně řadovými rodinnými domy o 5-7 rodinných

Mgr. Ing. Daniela Rybková, advokátka

ev.č. ČAK 13182

se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2385/11

www.pravnisluzbypraha.cz

info@pravnisluzbypraha.cz

domcích v každé řadě. Základní orientace stavební čáry stávající zástavby přibližně sleduje průběh uličního prostranství před domem, i když průběh stavební čáry není vždy plynulý a domy tvoří komponovaný systém, kde uskakuje stavební čára jednotlivých sekcí. Jednou ze základních charakteristik tohoto systému je drobnější měřítko, které se uplatňuje jak v autonomii jednotlivých domků vůči předpokládané stavební čáře, tak ve specifických rozměrech jednotlivých řad, které dosahují cca 40-50m. Mezi jednotlivými řadami jsou volné prostory šíře cca 12-15 m (tj. cca šíře dvou běžných řadových rodinných domů) umístované standardně do nárožních poloh či míst, kde dochází ke změnám orientace uliční osy či dramatictějších změnám výškové úrovně. Přestože ve východní partii této části Podbělohorské ulice došlo k částečnému narušení tohoto systému, je v jeho západní partii, v okolí předmětného pozemku, ještě velmi dobře čitelný. Jedná se o poměrně častý zastavovací systém, kombinující výhody řadové i individuální zástavby a umožňující vizuální kontakt uličního prostoru s přírodními částmi ve vnitrobloku. Tento zastavovací systém se často uplatňuje i v širším okolí zástavby (ulice Pod Stadióny, Nad Palatou, Pod Hájem, Bedrnova, Wolfova atd.).

Zastavěním volné plochy mezi dvěma dosud samostatnými řadami rodinných domů je výše zmíněný zastavovací systém zcela popřen. Vzniká souvislá uliční fronta o délce cca 115 m narušující principy vizuální prostupnosti, limitovaného měřítka zástavby i kompoziční princip volných nároží.

K dalšímu narušení v místě panujících zastavovacích poměrů dochází rovněž umístěním dvorní vestavby, která je v místě zcela ojedinělým, bezprecedentním prvkem. Zatímco v místě obvyklá hloubka zástavby je cca 12,5-13 m, tvoří nově navržený objekt celek o celkové hloubce zástavby cca 30 m, přičemž dvorní přístavba zcela netypicky dosahuje konce parcely.

Je tak nepochybné, že stavební záměr hodnoty území nerespektuje a s citovaným ustanovením stavebního zákona a OTHP je v rozporu.

III.

Vydané územní rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a zmatečné, neboť dotčené parcely nejsou prolukou, jak se v něm uvádí.

Pojem proluka je v OTHP v ustanovení § 3 odst. 1 písm. l) definován jako „*nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě včetně nezastavěného nároží, který je určen k zastavění; v zástavbě rodinných domů se prolukou rozumí také nezastavěný pozemek v souvislé řadě pozemků stávajících rodinných domů včetně volného pozemku na nároží ulic, určený k zástavbě rodinným domem.*“

Obsahem pojmu se v obdobném smyslu zabývá rovněž judikatura; např. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 37/2015 – 25) uvádí, že „*Pojem proluka může mít podle zdrojů citovaných v předchozím odstavci v zásadě dva významy — prostor po dřívější odstraněné zástavbě, nebo záměrně vynechané místo pro budoucí stavbu tam, kde dosud žádná nestála.*“

Z tohoto pohledu je zcela zřejmé a účastníky řízení bylo opakovaně namítáno, že dotčené parcely nelze považovat za proluku, jelikož nenaplní její zákonnou definici. **Na pozemcích nikdy nestála stavba a zcela zjevně se nejedná o záměrně vynechané místo pro zástavbu budoucí. Toto je čitelné z urbanistické koncepce lokality popsané výše u článku II.** Pro posouzení této koncepce je třeba brát v úvahu okolnosti jejího vzniku v 70. letech minulého století, kdy byly okolní řadové domy umístěny a

povoleny jedním stavebníkem, a to zřetelně na základě naznačené koncepce, protože jen tak lze chápat ponechání dotčených pozemků bez zástavby.

Skutečnost, že se nejedná o proluku a dotčené parcely takto ani nebyly stavebním úřadem v minulosti chápány, lze dovodit též ze skutečnosti, že obě sousední stavby mají směrem k dotčeným pozemkům zřízena okna do obytných místností, jejichž umístění bylo povoleno stavebním úřadem. K tomuto více v článku IV. tohoto odvolání.

Námítka odmítající kvalifikaci dotčených parcel jako proluky byla stavebním úřadem zamítnuta s odkazem na definici z OTTP. Stavební úřad v odůvodnění uvádí, že se jedná „o nezastavěné pozemky určené platným územním plánem k zástavbě“. Tímto však stavební úřad zákonnou definici nepřipustně rozšiřuje. „Určení pozemku k zástavbě“ je dáno souhrnem podmínek stanovených stavebním zákonem a nelze je omezit na pouhý soulad (resp. absenci rozporu) s územním plánem. **Nelze dovozovat, že pouhá určenost příslušné plochy obytnou zónou značí, že každý nezastavěný pozemek, který se uvnitř nachází, je určen k zastavění**, jelikož územní plán hlavního města Prahy není řešen v dostatečném měřítku. A contrario tak stavební úřad říká, že jakýkoli volný prostor v obytných zónách je určen k zastavění a je prolukou - stavební úřad absolutně ignoruje jakékoli funkční uspořádání daného území.

Vzhledem k tomu, že je zjevné, že dotčené parcely nejsou prolukou, je jejich zástavba navrhovaným způsobem vyloučena. Vydané územní rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, nesprávné a zmatečné.

IV.

Vydané územní rozhodnutí je nezákonné, neboť stavební záměr nepřipustně zasahuje do práv vlastníku a uživatelů sousedních nemovitostí a je tak v rozporu s ustanoveními OTTP čl. 4 odst. 1 a čl. 4 odst. 4 a se správním řádem v ustanovení § 2 odst. 3.

Čl. 4 odst. 1 OTTP: *„Při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na drahách.“*

§ 4 odst. 4 OTTP: *„Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemku nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněn způsob zástavby sousedního pozemku podle územně plánovací dokumentace nebo územního rozhodnutí.“*

§ 2 odst. 3 správního řádu: *„Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“*

Umístění stavebního záměru je podmíněno zazděním okna směřujícího do obytné místnosti domu odvolatelů, které směřuje na pozemky dotčené stavebním záměrem, resp. úpravou tohoto okna na

světlík. Tím bude jednoznačně a neoprávněně narušena pohoda bydlení odvolatelů jakožto uživatelů domu, jelikož bude snížena úroveň osvětlení a oslunění obytné místnosti. Je potřeba podotknout, že předmětné okno nebylo součástí domu od počátku, ale jeho vybudování bylo předmětem samostatného dodatečného řízení a bylo pravomocně povoleno stavebním úřadem. Stavební úřad uvádí, že podmínky v domě byly z hlediska oslunění již před dodatečným povolením okna dostačující. Zcela nemístně argumentuje, že „ostatní řadové domy se stejnou dispozicí okna nemají.“ K tomu lze uvést, že dodatečné vybudování okna je investicí nutně opřenou o důkladnou rozvahu stavebníka, která vyžaduje souhlas stavebního úřadu a investování finančních prostředků. Pokud by tak byly podmínky uvnitř dotčené místnosti pro stavebníka dostačující, zřejmě by okno dodatečně nezřizoval. I kdyby však oslunění a osvětlení dostatečné bylo z hlediska splnění normových požadavků, s novým oknem zcela jistě došlo ke zvýšení oslunění místnosti a k nastolení nového standardu, a zakrytí by tak tento standard, na který jsou odvolatelé po dlouhou dobu zvyklí, snížilo. Okno navíc není funkční pouze z hlediska oslunění a větrání, jak se zřejmě domnívá stavební úřad, také umožňuje obyvatelům další pohled do exteriéru, který by byl světlíkem znemožněn, a také určitým způsobem doplňuje vnější vzhled stavby. Nelze tak opominout i estetické hledisko, které okno má. Změně okna na světlík tak bude muset odpovídat přizpůsobení interiéru domu, což s sebou navíc ponese další náklady odvolatelů.

Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že vlastnické právo vlastníka dotčených pozemků musí být chráněno stejně jako právo odvolatelů a konstatuje, že zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí by bylo neproporcionální. Zdůrazňuje rovněž dobrou víru žadatele, kterou měl mít při nabytí pozemků, které nabyt za účelem jejich zástavby. Tato argumentace vychází z mylného předpokladu stavebního úřadu, že vlastnictví pozemku, který je územním plánem určen k zástavbě, zakládá jakési univerzální právo vlastníka na pozemku stavět, které by takto bylo vlastníkově neoprávněně omezeno. Právo stavět se v souladu se zákonem zakládá až pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu. Dobrou víru lze chápat jako „objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. (...) Samotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 4 As 81/2013-24, kde se dále zdůrazňuje, že „vlastnické právo k pozemku ani souhlas vlastníků sousedních pozemků nejsou dostačujícími podmínkami pro realizaci stavby.“)

Je tedy zřejmé, že ze skutečnosti, že vlastní pozemky nabyt s úmyslem je zastavět, nelze automaticky dovozovat jeho dobrou víru ani povinnost stavebního úřadu chránit dobrou víru směřující k právu, které vlastník nemá a neměl.

Rovněž je třeba zopakovat, že okno odvolatelů bylo jako součást stavby pravomocně povoleno stavebním úřadem a odvolatelé mají nezpochybnitelné právo předmět svého vlastnictví pokojně užívat. V souvislosti s tím se odvolatelé důrazně ohrazují proti obsahu odůvodnění rozhodnutí, které mu zcela bez důkazů podsouvá účelové jednání.

V souvislosti s výše uvedeným je třeba doplnit, že vydaným územním rozhodnutím je porušen též článek 4 odst. 4 OTTP citovaný výše. Ten stanoví, že pokud bylo pro určitý pozemek vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby (dle územního rozhodnutí či územně plánovací dokumentace), nelze na sousedním pozemku umístit stavbu, která by výstavbu na prvním za pozemku znemožňovala. Za použití logického argumentu *a minori ad maius* je pak zřejmé, že platí-li při umísťování staveb tento

Mgr. Ing. Daniela Rybková, advokátka

ev.č. ČAK 13182

se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2385/11

www.pravnisluzbypraha.cz

info@pravnisluzbypraha.cz

zákaz znemožnění způsobu zástavby sousedního pozemku, pak totéž (a tím důrazněji) platí v případě rozhodování o umístění stavby za situace, kdy na sousedním pozemku již stavba, s níž nově umístěvaný záměr koliduje, již stojí.

Vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť nevyhovuje požadavku na zachování pohody bydlení odvolatelů a upřednostňuje vlastnické právo žadatele o územní rozhodnutí na úkor vlastnického práva a práva pokojně užívat předmět svého vlastnictví odvolatelů, které bylo nabyto v dobré víře.

V.

Odvolatelé dále poukazují na nezákonnost rozhodnutí spočívající v rozporu vydaného územního rozhodnutí se správním řádem, zejména jeho § 149, který je založen nesouladem výrokové části územního rozhodnutí s některými závaznými stanovisky a vyjádřeními dotčených orgánů státní správy. Jedná se o:

a) vyjádření Úřadu městské části Praha 5, Odbor životního prostředí z hlediska odpadového hospodářství ze dne 25. 8. 2014, jehož obsah není citován ve výroku vydaného územního rozhodnutí, které namísto toho nesprávně cituje staré vyjádření téhož odboru z roku 2010.

b) vyjádření Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 15. 12. 2010, které stanoví pod bodem 1. podmínku, aby byla ve stavebním řízení předložena akustická studie řešící hluk z dopravní zátěže a dále byl navržen způsob ochrany vnitřních chráněných prostor pro splnění hygienického limitu 30 dB v noční době, zatímco v podmínce územního rozhodnutí dle bodu 9 výroku chybí uvedení konkrétní hodnoty hlukového limitu. Zmatečný je rovněž rozpor mezi podmínkou bodu 9 uvedeného závazného stanoviska, dle něhož má stavebník před vydáním kolaudačního souhlasu předložit protokol z měření hlučnosti případných stacionárních zdrojů instalovaných objektů ve venkovním prostoru sousedící obytné zástavby a protokol z měření hluku pronikajícího do vnitřních chráněných prostor (rozumí se umístěvané stavby) zvenku; vydané územní rozhodnutí v bodě 9 výroku namísto toho požaduje předložení protokolu, že vliv nově instalovaných stacionárních zdrojů hluku na nejbližší vnitřní chráněné prostory (rozumí se okolních staveb) a na venkovní chráněný prostor nepřekročí hygienické limity stanovené v §§ 10 a 11 nařízení vlády 148/2006 Sb.

c) Technické podmínky připojení k distribuční soustavě vydané společností Pražská plynárenská Distribuce, a.s. ze dne 8. 8. 2014 jsou stanoveny pro kotel kombinovaný svýkonem do 25 kW, zatímco v podmínce bodu 4 výroku územního rozhodnutí se jako zdroj tepla uvádí plynový turbo kotel o jmenovitém výkonu 26 kW.

Dle téhož vyjádření má být odběr plynu pro stavbu realizován z nově vybudované přípojky z PE o vnějším průměru dn 50; výrok územního rozhodnutí v bodě 8 písm. d) rozporně uvádí přípojku z PE o vnějším průměru dn 40.

d) MHMP Odbor životního prostředí ve svém závazném stanovisku ze dne 20. 8. 2014 upozorňuje stavební úřad na povinnost v územním a stavebním řízení podle § 10 odst. 3 vyhlášky č. 13/1994 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti ochrany zemědělského půdního fondu, stanovit skryvku kulturních vrstev půdy ze zastavěných a zpevněných ploch a její následné využití. Tato povinnost ve výroku územního rozhodnutí zcela chybí.

e) Technická správa komunikací ve svém závazném stanovisku ze dne 12. 1. 2011 uvádí požadavek, aby byl před kolaudací stavby obnoven přilehlý chodník komunikace Podbělohorská v rozsahu stavby v celé šíři s povrchem z LA; ani tento požadavek není ve výroku územního rozhodnutí uveden.

f) GTS Novera ve vyjádření k existenci technické infrastruktury ze dne 11. 5. 2010 uvádí podmínky vyplývající ze skutečnosti, že se stavební záměr nachází v lokalitě s výskytem podzemního komunikačního vedení; uvedené podmínky nejsou do výroku územního rozhodnutí převzaty.

Odvolatelé upozorňují na nezákonnost vydaného územního rozhodnutí založenou z důvodu, že některá závazná stanoviska nebo vyjádření chybí, resp. nejsou platná. To se týká vyjádření:

a) T-mobile, jehož platnost je ve vyjádření k dokumentaci pro zjištění sítí ze dne 4. 5. 2010 omezena na 1 rok.

b) GTS Novera, jehož platnost je ve vyjádření k existenci technické infrastruktury ze dne 11. 5. 2010 omezena na 1 rok.

c) TeliaSonera, jehož platnost je ve vyjádření k existenci technické infrastruktury ze dne 7. 5. 2010 omezena na 1 rok.

d) Sitel, jehož platnost je ve vyjádření k existenci technické infrastruktury ze dne 7. 5. 2010 omezena na 1 rok.

e) CentroNet a.s., jehož platnost je ve vyjádření k existenci technické infrastruktury ze dne 7. 5. 2010 omezena na 1 rok.

Není navíc zřejmé, podle jakého klíče stavební úřad rozhodl, která stanoviska bude požadovat nově a která postačují z roku 2010. Odvolatelé jsou názoru, že stavební úřad měl až na výslovně odůvodněné výjimky požadovat doplnění nových závazných stanovisek dotčených orgánů. Příkladem je stanovisko Policie ČR, Odboru služeb dopravní policie z 6. 12. 2010, které se vyjadřuje k otázkám bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které mělo být vzhledem k proměnlivosti otázek spojených s dopravní zátěží v každém případě aktualizováno.

Z uvedeného vyplývá, že vydané územní rozhodnutí trpí řadou vad majících původ v rozporech s předloženými závaznými stanovisky a vyjádřeními, které činí toto rozhodnutí zmatečným a z důvodu nevyhovění požadavkům na ochranu práv chráněných zvláštními zákony nezákonným.

VI.

Odvolatelé v průběhu řízení před stavebním úřadem vznesli celou řadu námitek proti stavebnímu záměru, z nichž řada byla stavebním úřadem zamítnuta bez dostatečného odůvodnění.

Obecně odvolatelé namítají řešení námitek účastníků stavebním úřadem resp. odůvodnění zamítnutí námitek jako nedostatečné, opisující právní předpisy a metodiky Ministerstva pro místní rozvoj bez vysvětlení jejich aplikace na konkrétní případ a bez popisu vnitřních úvah, které byly podkladem pro rozhodnutí. Takto nedostatečné vypořádání námitek v odůvodnění rozhodnutí je z hlediska zásad transparentnosti veřejné správy, právní jistoty a vzhledem k umožnění přezkumu rozhodnutí v rozporu s nezbytným obsahem odůvodnění (§ 68 odst. 3 správního řádu). V odůvodnění se vyskytuje velké množství neurčitých právních pojmů (pohoda bydlení, soulad stavby

Mgr. Ing. Daniela Rybková, advokátka

ev.č. ČAK 13182

se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2385/11

www.pravnisluzbypraha.cz

info@pravnisluzbypraha.cz

z architektonického a urbanistického pohledu aj.), u kterých je nutné trvat na řádném, pečlivém a podrobném odůvodnění podaném ze strany stavebního úřadu, jelikož by se jinak jednalo o svévoli veřejné správy, která není v právním státě přípustná. Stavební úřad dostačující odůvodnění nepředložil, výklad a použití neurčitých právních pojmů je dle odvolatelů odůvodněno nedostatečně a spíše vágně.

V některých případech je rozhodnutí o námitkách odůvodněno natolik zmatečně, že je zřejmé, že stavební úřad nepochopil podstatu námítky; v jiných případech rozhodnutí a odůvodnění chybí zcela. To činí rozhodnutí nezákonným z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Konkrétně se jedná zejména o následující námitky:

a) námitka č. 2 vznesená dne 18. 8. 2011 poukazuje na skutečnost, že dotčené parcely nelze chápat jako proluku (rozhodnutí o námitce A. I. 4). Zamítnutí této námítky není stavebním úřadem řešeno z hlediska skutečností tvrzených účastníkem, který námitku podal a zabývá se pouze otázkou dodatečně povolených oken, což poukazuje na nepochopení námítky, jejíž zamítnutí je z toho důvodu věcně nesprávně odůvodněno.

b) námitka č. 6 vznesená dne 18. 8. 2011 (rozhodnutí o námitce A. I. 6). V odůvodnění jejího zamítnutí stavební úřad nezdůvodňuje, proč není zohledněno stanovisko 55587/2009, v odůvodnění pouze uvádí, že se jedná o souhrn více stanovisek, což však ve výčtu není zahrnuto.

c) námitka č. 2 vznesená dne 16. 8. 2011 (rozhodnutí o námitce B.I.2). V odůvodnění není vysvětleno, proč není brát v potaz geologický průzkum ze 70. let, který mapuje celou oblast a je zohledněn pouze průzkum pozemků stavebníka bez vazby k celé lokalitě.

d) námitka č. 6 vznesená dne 16. 8. 2011 (rozhodnutí o námitce B.I.6). Stavební úřad v odůvodnění uvádí, že není specifikováno, o jakou kanalizační přípojku jde, v podání jsou ale jmenovány parcely i její umístění.

e) připomínky Josefa Pavlovského ze dne 16. 8. 2011, které v některých bodech stavební úřad opomíjí zcela, např. když se v rozhodnutí nijak nevyjadřuje k historickému exkurzu v dané lokalitě uvedenému v podání, včetně původního rozhodnutí označující zástavbu pro pozemky č. 4679 – 4692. Ani v tomto případě se stavební úřad nedokázal vypořádat s připomínkou, že území nelze považovat za proluku, když nevypořádal všechny uvedené argumenty (životní prostředí, zeleň) (rozhodnutí o námitce B.II.3). V případě připomínky namítající nesoulad s vyhláškou 26/1999 Sb. hl.m. Prahy stavební úřad řeší pouze tvar a objem stavby, ignoruje v odůvodnění namítaný inženýrskogeologický průzkum ohledně bezpečnosti, dále kanalizace, sesuvy půdy, statika, bezpečnost (rozhodnutí o námitce B.I.4). U připomínky vypořádané rozhodnutím B.I.7 stavební úřad opomíjí rozsah podané připomínky a zabývá se v odůvodnění pouze parkováním, neřeší námitku ohledně odpadů, odtoků vody, prosakování atd.

f) námitky ze dne 5. 2. 2013, se kterými se stavební úřad v rozhodnutí vůbec nevypořádal.

g) námitky ze dne 28. 1. 2015. V odůvodnění zamítnutí námítky č. 4 (rozhodnutí o námitce C.II. 4) není dostatečně reflektován stávající standard, stavební úřad pouze uvádí, že všechny parametry jsou v zákonných limitech, v odůvodnění váží případnou újmu stavebníka jako vlastníka (viz judikatura citovaná výše – vlastnické právo k pozemku neznamená přímo právo stavět), pojem pohoda bydlení jako takový s předloženou judikaturou stavební úřad nijak nereflinguje. V odůvodnění zamítnutí námítky č. 9 (rozhodnutí o námitce C.II.9) stavební úřad odkazuje na odůvodnění jiných námitek, v nichž však není údržba stavby nijak řešena, námitka je tak zcela bez odpovídajícího odůvodnění.

Mgr. Ing. Daniela Rybková, advokátka
ev.č. ČAK 13182
se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2385/11
www.pravnisluzbypraha.cz
info@pravnisluzbypraha.cz

Odvolatelé dále poukazují na nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení podání Josefa Pavlovského, s nímž stavební úřad nenakládal jako s účastníkem řízení, přestože byl k tomu dle názoru odvolatelů povinen. Stavební úřad má právo učinit si na otázku účastenství vlastní názor, který však v souladu s § 28 odst. 1 správního řádu musí v řízení projevit vydáním rozhodnutí formou usnesení. Ve vydaném rozhodnutí ani spisu není o takovém rozhodnutí uvedena žádná informace. Nevydal-li stavební úřad uvedené rozhodnutí, bylo jeho povinností jednat s Josefem Pavlovským jako s účastníkem řízení, což zcela zřejmě nebylo splněno, čímž byl dotčený nezákonně zkrácen na svých právech.

VII.

Ze všech výše citovaných důvodů odvolatelé navrhuji, aby bylo rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Řadový RD v proluce, Podbělohorská“ vydané dne 27. 5. 2015 Úřadem městské části Praha 5, Odbor stavební a infrastruktury ze dne 27. 5. 2015, čj. OSI.Smp.4674/2-28457/2011-Vo/UR Magistrátem hl. m. Prahy jako odvolacím orgánem zrušeno a řízení zastaveno.

Za Evu Sovinskou a Josefa Sovinského
Mgr. Daniela Rybková
advokátka